Creatura – Dario Pecarov

8 May 2010 155 views No Comment 100%

Comisarul ceru cafea apoi întoarse privirea către hârtiile împrăştiate pe masă. O femeie scundă intră în birou cu o cană mare, neagră; o lăsă pe birou şi ieşi fără a scoate o vorbă. Se simţea obosit, cu toate acestea găsi puterea să zâmbească. Se terminase.

Dar s-a terminat cu adevărat? Astfel de lucruri nu se termină niciodată. Nu în oraşul ăsta, nu în lumea asta.

Fotografiile cu trupurile mutilate i se fixaseră, ca o pată roşie, iritantă, pe retină.

Dumnezeule!

Apoi figura acoperită de păr şi sânge, ochii aceia teribili puseră stăpânire pe gândurile lui. Un fior involuntar îi scuturã trupul. Văzuse cu ochii lui vinovatul: un tânăr dezordonat şi nebărbierit, cu o lucire grozavă şi disperată în ochi.

Ce bolnav dement!

Strânse dintr-o singură mişcare hârtiile de pe birou, cu un gest brusc, aproape mecanic; le puse în sertar apoi îşi făcu de lucru cu un aparat negru ce sprijinea pe două braţe metalice, de-o parte şi de cealaltă, nişte role mari. Extrase din dosar raportul şi îl introduse metodic în maşina de scris. Apăsă butonul PLAY şi se lăsă pe spate, căutând o poziţie care să alunge durerea ce-i săgeta muşchii spatelui. Foşnet de fond, câteva pocnete slabe; o voce stridentă începu să povestească, făcând pauze dese şi lungi între propoziţii:

„Îmi amintesc când am văzut-o prima oară. Urma să mă întâlnesc cu Maria pe pod. Stăteam sprijinit de balustradă şi priveam apa întunecată ce clocotea, parcă, într-un cazan uriaş, plin de smoală. Era întuneric. Luminile oraşului se reflectau straniu în apă şi pe o rază de vreo 40-50 de metri nu era nimeni. Chiar ţin minte că mă uitam împrejur să văd dacă nu apare Maria. Atunci am auzit un pleoscăit puternic şi am întors privirea spre apă. O pată neagră, alungită, se deplasa dinspre stânga; până să-mi dau seama ce se întâmplă a ajuns pe malul celălalt, lângă peretele înalt ce străjuieşte râul. Dintr-un salt s-a agăţat de perete şi s-a deplasat în lungul lui. După cel mult zece metri a intrat în gura de aerisire, care face legatura cu tunelurile de sub oraş. Asta a fost prima dată când am văzut-o.

După nici 3 minute a ajuns Maria. I-am povestit ce-am văzut, dar nu m-a crezut. A zis că citesc prea multe poveşti de groază şi dacă încerc s-o sperii, să-mi iau gândul, căci a auzit ea şi mai grozave de-atât. S-a speriat abia când m-a prins de mână şi a simţit cum tremur din toate încheieturile. Am plecat amândoi speriaţi, dar eu m-am întors a doua zi, pe lumină, să găsesc vreo dovadă că văzusem cu adevărat creatura aceea. Nu puteam concepe că mi se întâmplă tocmai mie aşa ceva.

Poliţia era deja acolo – pe malul râului găsiseră trupul unui bărbat. A durat ceva vreme până să îl identifice deoarece corpul mutilat nu avea cap. I-a fost smuls pur şi simplu; nimeni nu l-a putut găsi. Au aflat mai târziu că era unul dintre oamenii fără locuinţă din oraş şi că venise să doarmă sub pod, la adăpostul întunericului. Am fugit cât am putut de repede de acolo, dar şi acum, când închid ochii, imaginea aceea îmi tulbură liniştea.

A doua oară când am văzut-o a fost puţin diferit. Trebuie să vă zic că părinţii Mariei nu mă suportau. Asta mi-a spus-o chiar tatăl său odată, când eu şi Maria ne-am întâlnit întâmplător cu părinţii ei prin oraş. Mi-a pus mâna în piept şi mi-a adus la cunoştinţă că nu are de gând să-şi lase fata să piardă vremea cu un târâie-coate ca mine; că ar fi mai bine să nu mă mai vadă a doua oară. Mariei i-a spus doar că vor discuta acasă…

Vânătăile de pe spatele şi gâtul ei mi-au dat un indiciu cam ce anume i-a spus…

Ideea e că la mine îmi era ruşine să o duc, aşa că ne întâlneam pe unde apucam, iar în seara aia ne-am întâlnit la Ruine. De fapt ne întâlneam foarte des acolo. Era locul nostru liniştit, al nostru şi al altora în căutare de puţină intimitate. Iar locul , după cum ştiţi, nu duce lipsă de tot felul de ascunzători.

Ne sărutam cu foc când am avut impresia că cineva mă priveşte, apoi am simţit un miros subtil, care mi-a întors stomacul pe dos. Instinctiv am deschis ochii. Era acolo, la nici doi paşi de noi, în întuneric şi ne privea. Doi ochi mici, de un violet luminescent, aflat într-o continuă învolburare hipnotică; o spirală ameţitoare. N-am avut nici o clipă senzaţia că ne pândeşte ca să ne facă rău. Stătea pur şi simplu şi se uita la noi, din întuneric. Ba chiar un tors ca de pisică făcea aerul să vibreze. Am încercat să nu mă panichez, dar am făcut prostia să-i şoptesc Mariei în ureche: – E AICI!

A ţipat scurt, înainte să-i acopăr gura cu palma. Chestia aia a făcut câteva salturi şi silueta ca o mogâldeaţă scârboasă a dispărut după turn. Puteam să aud: SLAP! SLAP! SLAP! SLAP!, cum picioarele se lipeau cu zgomot de perete, apoi se desprindeau ca nişte ventuze. Un şuierat straniu, abia perceptibil, a cuprins aerul. Eu şi Maria am amuţit unul în braţele celuilalt. Puteam să văd silueta diformă ce se oprise în vârful turnului; părea o statuie grotescă. Şuieratul, ca un mieunat bizar, încă ne împresura, prinzându-ne într-o strânsoare invizibilă – neputinţa care conduce la cea mai adâncă frică. Asta a fost ce am simţit şi sincer, mă mir că nu m-am scăpat pe mine.

Apoi a dispărut în întuneric. Nu-mi mai amintesc cum am ajuns înapoi în oraş, pe străzile luminate. A doua zi nu am mai avut curajul să mă întorc acolo. Cred că presimţisem că ceva îngrozitor s-a întâmplat.. Cred..

Am aflat din ziar că la câţiva metri de locul în care am stat eu cu Maria au fost găsite a doua zi trupurile a doi adolescenţi, o fată şi un băiat. Erau într-o baltă de sânge şi le lipseau capetele; exact ca la vagabondul găsit cu câteva săptămâni în urmă. De data aceasta ziarele au început să vorbească despre un criminal în serie, care smulgea capetele victimelor. Prin presă au apărut tot felul de aberaţii, dar eu ştiam adevărul. Ştiam şi-mi era al dracului de frică. Am început să nu mai pot dormi decât cu lumina aprinsă şi nu ieşeam noaptea din casă nici în ruptul capului.”

Aici banda se învârti în tăcere vreme îndelungată iar comisarul crezu că înregistrarea se terminase. Se aplecă în faţă, încet, cu mâna întinsă spre buton când un râs convulsiv făcu banda să scârţâie. Un râs fals, disperat, apoi vocea continuă să vorbească cu inflexiuni puternice şi scăderi de ritm.

„Am spus «nici în ruptul capului». Amuzant să spun asta, pentru că era exact ceea ce mă temeam că mi se va întâmpla. Vă spun sincer că nu-mi arde de glume. Nu, în nici un caz! Sunt îngrozit! Din noaptea aia mă urmăreşte peste tot. O văd în orice colţ mai întunecat; pot să simt cum se strecoară viclean în urma mea, la adăpostul umbrelor. Săptămâni întregi nu am stins lumina în cameră; chiar şi aşa, reuşeam cu greu să aţipesc. Eram atât de îngrozit încât foarte târziu am bagat de seamă că Maria nu mă mai caută. În cele din urmă am decis că trebuie să mă pun pe picioare.

Am căutat-o acasă, dar m-am trezit cu nasul spart de îndată ce tatăl ei mi-a deschis uşa. Undeva în capătul holului am zărit ochii plânşi ai Mariei, tenul ei alb ca varul şi pungile vinete de sub ochi. Apoi uşa s-a închis.

Trebuia să o mai văd! Trebuia să îi vorbesc! Aşa că am început să o urmăresc. Când ieşea de la facultate, când mergea la magazin, la coafor, oriunde tatăl ei nu mă putea vedea, eu eram mereu în apropierea ei, ca un înger păzitor. Ştiam când venea sau pleca de acasă, dar niciodată n-am stat în oraş după apusul soarelui. Niciodată, până în ziua aia…

Stăteam în pat, cu privirea în perete, când un sentiment de uşurare m-a cuprins brusc. Arsura acelor ochi – pe care o simţisem constant până atunci – s-a stins într-o clipă. Un gând, însă, m-a încolţit imediat. Ştiam! Ştiam că mă lăsase în pace, dar că plecase după Maria. Creatura aia nenorocită ştia că-mi face rău mie, dacă îi face rău Mariei!

N-am stat prea mult pe gânduri. Am luat cuţitul – pe care-l primisem de la tata înainte să moară în accidentul ăla de vânătoare – şi am plecat. Când am ajuns acasă la Maria, în

camera ei era lumina aprinsă. Atunci am văzut aceeaşi siluetă scârboasă, ascunsă undeva în întunericul nopţii. Privea pe geam, spre Maria; la un moment dat am simţit că eu şi creatura ne contopim într-o singură fiinţă. Parcă vedeam – ca prin ochii ei tulburi – trupul tânăr al fetei, cămaşa albă de noapte, pe care o îmbracă şi cum intră în aşternut. Când s-a stins lumina în cameră am devenit din nou eu…

Nenorocita! ştia că sunt acolo şi îşi bătea joc de mine. Cu toate acestea, dorinţa de a-i aduce sfârşitul creaturii diavoleşti creştea în mine cu fiecare secundă. După o vreme, am văzut-o cum alunecă rapid spre fereastra deschisă şi am urmat-o. M-am oprit acolo, la limita dintre înăuntru şi afară şi priveam. Silueta neagră, ca de pisică, monstruos de mare şi diformă, stătea pe pat, deasupra ei. Nişte colţi lungi şi încovoiaţi sclipiră o clipă atunci când monstruozitatea întinse un gât nefiresc de lung şi căscă o gură uriaşă, exact deasupra feţei adormite a Mariei. Furia clocotea în mine şi nu puteam înţelege cum de Maria nu se trezeşte. M-am agăţat cu mâna de marginea ferestrei şi dintr-un salt am aterizat pe podeaua camerei. Deşi covorul moale şi gros atenuase zgomotul, ochii fiarei s-au întors. Dihania a făcut un salt către mine. M-am ferit într-o parte, apoi m-am culcat la podea. A sărit afară, pe geamul larg deschis, dar încă simţeam că se află acolo, undeva, în întuneric, aşteptând. Aşteptând să plec ca să mi-o răpească pe Maria. M-am dus spre geam şi l-am închis. În spatele meu fata se ridicase în mijlocul patului şi mă privea. În cămaşa lungă, cu tenul palid, părul lung, negru şi drept, părea o nălucă despinsă din poveştile de groază, pe care atât de mult le citisem. Deşi în mâna dreaptă îmi lucea lama cuţitului, Maria nu s-a speriat. Mă privea intens şi simţeam cum privirea ei pătrunde până în adâncurile mele, umplându-mă de tristeţe.

- *A fost aici!, am şoptit.*

Mi-a răspuns. Mi-a spus că nu a fost nimic acolo, nici atunci la pod, nici la ruine. Că văd lucruri. Că îi e frică de mine şi că am nevoie de ajutor. A trecut pe lângă mine ca o nălucire, parcă plutind pe deasupra covorului. A deschis larg geamul şi o umbră urâtă s-a conturat în ecranul format de cele patru laturi ale ferestrei. În următoarea clipă trupul atât de frumos al Mariei nu mai avea cap. Corpul s-a clătinat ca o frunză purtată de vânt, în timp ce sângele ţâşnea în toate părţile, împroşcând pereţii, covorul, mobila. Eu însumi puteam să simt stropii calzi cum mi se lipesc de obraz, de haine, de suflet. Am făcut un salt şi am prins trupul înainte să se prăbuşească. Îi simţeam sângele contopindu-se în hainele, în părul şi-n barba mea. Am strâns-o în braţe şi am început să plâng, conştient că am lăsat singura persoană pe care o iubeam şi care mă iubea să… să dispară pentru totdeauna. Aşa m-a găsit tatăl ei a doua zi, în camera ei, cu trupul ei decapitat în braţe şi cu un cuţit plin de sânge pe covor.

Creatura mă urmăreşte. Chiar acum, în timp ce vorbesc, pot să-i simt privirea cum mă arde în piept. Uneori îmi e greu să-mi dau seama dacă vrea să pătrundă înăuntru, în încăpere, să mă rupă în bucăţi sau se zbate să iasă afară din mine şi să vă rupă capetele vouă, tuturor.

Ştiu însă că, de îndată ce voi rămâne singur, va veni după mine. Aşa că vă implor! Vă implor, nu mă lăsaţi singur! Nu mă lăsaţi singur!"

Pe fundalul plânsului disperat, cadenţa unor paşi se auzi tot mai încet. Apoi zgomotul se stinse cu sunetul metalic al unei chei ce se învârte în broască.

„Nu mă lăsaţi singur!" Urletul trădă o disperare cumplită, ce continuă cu o tonalitate de uşoară resemnare: „*Cel puţin lăsaţi lumina aprinsă…*"

Banda se opri brusc şi pocnetul butonului PLAY ce sări înapoi, la locul lui, îl făcu pe comisar să scape cana de cafea. Porţelanul negru se făcu bucăţi şi lichidul negru-cafeniu lucea acum pe podea, ca o baltă de sânge. Se ridică. O slăbiciune îl făcu să se aşeze la loc. Parcă mii de ace îi pătrunseră deodată în picioare. Încet, amorţeala se calmă şi reuşi să se ridice. Privi la ceasul ce sta atârnat de perete – era 3:43 dimineaţa.

Au trecut aproape patru ore de când s-a făcut înregistrarea.

Îl lăsaseră singur, bineînţeles, ba chiar stinseră şi lumina. Îngrozit şi amuzat de acelaşi gând, comisarul ieşi din birou şi porni cu paşi înceţi, dar apăsaţi, spre celula în care era închis omul acela teribil de bolnav. Uşa era flancată de doi gardieni uriaşi. Unul dintre ei repezi o cheie în broască de îndată ce îl văzu, deschise uşa, invitându-l cu un gest să intre, apoi aprinse lumina.

Trupul decapitat era intins pe podea, într-o baltă de sânge. Comisarul privi în amănunt încăperea. Nici un detaliu, nici o urmă, în afara trupului lungit pe podea. Se încruntă din pricina unei constatări ce-i umplu mintea de spaimă. Capul nu era nicăieri în încăpere…

Dario Pecarov

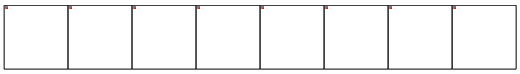

Leave your response!

Add your comment below, or trackback from your own site. You can also subscribe to these comments via RSS.

Be nice. Keep it clean. Stay on topic. No spam.

Name (required)

Mail (will not be published) (required)

Website (optional)

You can use these tags:
`<a href="" title=""> <abbr title=""> <acronym title=""> <b> <blockquote cite=""> <cite> <code> <del datetime=""> <em> <i> <q cite=""> <strike> <strong>`

This is a Gravatar-enabled weblog. To get your own globally-recognized-avatar, please register at Gravatar.

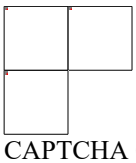

CAPTCHA Code

Articole SRSFF (RSS)

Comentarii (RSS)

sondaj

Cum consideraţi gestul SRSFF de a oferi gratuit, la lansare, volumul "Alte ţărmuri"?

- Un gest de generozitate pentru sefeul românesc (78%, 112 Votes)
- Un gest frumos, dar inutil într-o lume mercantilă (13%, 18 Votes)
- O excentricitate marca SRSFF (6%, 8 Votes)
- Un gest de prost gust, sper sa nu se mai repete (3%, 5 Votes)

Total Voters: **143**

Vote

Loading ...

- Polls Archive

arhiva

Select Month June 2010 (16) May 2010 (32) April 2010 (27) March 2010 (22) February 2010 (13) January 2010 (15) December 2009 (21) November 2009 (23) October 2009 (28) September 2009 (18) August 2009 (22) July 2009 (26) June 2009 (27)

rubrici

- Autor X (1)
- Contra-editorial (3)
- Cronici (36)
- Editorial (44)
- Eveniment (16)
- Fandom (60)
- Mapamond (27)
- Profil (9)
- ProspectArt (12)
- Proză (44)
- Surfer (42)

calendar

June 2010

M	T	W	T	F	S	S
« May						
	1	2	3	4	5	6

June 2010

M	T	W	T	F	S	S
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

SRSFF recomandă: de ascultat

-

Exploratorii lumii de mâine - realizator: Ştefan Ghidoveanu - În a doua şi a patra sâmbătă din fiecare lună, de la ora 13:15

SRSFF recomandă: de citit

-

În fiecare vineri - Rubrica de science-fiction şi fantasy

SRSFF recomandă: reviste online şi site-uri

-
-
-
-
-
-
-
-
-

edituri & librării recomandate de SRSFF

-
-
-

-
-

bloguri recomandate

- Bebe şi Voicu
- Biblioteca Babel
- Blog de cărţi
- Blogul editurii Nemira
- Blogul lui Feri
- Capricornk13
- Colierul de perle al bunicii
- Cu musca la arat
- Culturalsflearnings
- Cum vă place
- Horia Gârbea
- Horia Nicola Ursu
- SciFiBlog
- Ştefana Czeller
- Stil, substantiv
- Ţesătorul

etichete

Ştefana Czeller Ştefan Ghidoveanu Alexandru Ungureanu Alex Popescu Ana Antonescu Angelo Mitchievici Antuza Genescu Balin Feri Cătălin Sturza Cornel Secu Costel Baboş Cristian M. Teodorescu Cristian Tamaş Cristian Tudor Popescu Daniel Dociu Danuţ Ungureanu Dario Pecarov Diana Alzner Doina Hanu Dragoş C. Butuzea Dragoş Jieanu Dumitru Cl. Stătescu Gheorghe Rogoz Gregory Benford Helion Horia Gârbea Ion Hobana Laura Sorin Lino Aldani Liviu Radu Luciana Grosu Mihai Dan Pavelescu Mihai Iovănel Mircea Opriţă Mugur Cornilă Paul Cernat ProspectArt Proză Rudi Kvala science-fiction Sebastian A. Corn Silviu Genescu Sorin Camner tehnici literare Victor Martin

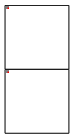

You need to log in to vote

The blog owner requires users to be logged in to be able to vote for this post.

Alternatively, if you do not have an account yet you can create one here.

Powered by Vote It Up

cele mai recente articole

- Stil, substantiv (9. Tratează-te de adjectivită!)
- ProspectArt – vineri 25 iunie
- Dragoş Jieanu la SRSFF
- Bo – Gheorghe Rogoz
- Autodafé la ProspectArt

Cele mai comentate articole

- Aşteptările cititorului (amator) de science-fiction
- Anglomania salvează România
- Omohom - Cristian Tudor Popescu
- Cormac McCarthy-Drumul
- Bicicleta, maşina de speriat scriitori

comentarii recente

- Aspoiu on Seniorii imaginaţiei
- Dorian on Seniorii imaginaţiei
- Victor MARTIN on Nautilus – iunie
- Flavian Petraru on Brandon Sanderson – Elantris
- Kvala on ΠανΓαια

Powered by WordPress | Log in | Entries (RSS) | Comments (RSS) | Arthemia theme by Michael Jubel | Distributed by eBlog Templates